

3 Czy w przypadku gdy udostępnienie produktów, o którym mowa w pytaniu drugim, należałoby lub można uznać za „usługę”, art. 1 ust. 4 dyrektywy — w odróżnieniu od umowy ramowej w rozumieniu art. 1 ust. 5 dyrektywy — należy rozumieć w ten sposób, że za „koncesję na usługi” należy uznać także udzielenie zamówienia w formie, w której

- decyzję o tym, czy i w jakich przypadkach następuje każdorazowo udzielenie zamówienia wykonawcy, podejmują osoby trzecie a nie zamawiający,
- płatności na rzecz wykonawcy dokonuje zamawiający, ponieważ tylko ten ostatni jest z mocy ustawy jedynym dłużnikiem z tytułu wynagrodzenia, pozostając wobec osób trzecich zobowiązanym do wykonania usługi, i
- wykonawca nie musi wykonywać ani prowadzić żadnego rodzaju usług przed wystąpieniem o to przez osobę trzecią?

(¹) Dz.U. L 134 str. 114.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia (Włochy) w dniu 12 lipca 2007 r. — Termoraggi SpA przeciwko Comune di Monza i in.

(Sprawa C-323/07)

(2007/C 235/14)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Termoraggi SpA

Strona pozwana: Comune di Monza i in.

Pytania prejudycjalne

„Czy art. 6 dyrektywy 92/50/EWG (¹) z dnia 18 czerwca 1992 r. można uznać za mający zastosowanie do zagadnienia będącego przedmiotem niniejszego postępowania i jak należy interpretować ten artykuł w celu ustalenia czy zaskarżone postanowienia są zgodne z przepisami wspólnotowymi, w warunkach wskazanych w uzasadnieniu?”

(¹) Dz.U. L 209, str. 1-24.

Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Finlandii

(Sprawa C-335/07)

(2007/C 235/15)

Język postępowania: fiński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: I. Koskinen, M. Patakia i S. Pardo Quintillán)

Strona pozwana: Republika Finlandii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie wymagając by wszystkie ścieki odprowadzane do systemów zbierania i pochodzące z aglomeracji o równoważnej liczbie mieszkańców powyżej 10 000 były poddawane bardziej rygorystycznemu oczyszczaniu, Republika Finlandii uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 5 ust. 2, 3 i 5 dyrektywy Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych (¹);
- obciążenie Republiki Finlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wszystkie środowiska wodne w Finlandii należy uznać za „obszary wrażliwe” w rozumieniu dyrektywy 91/271/EWG. W związku z tym obowiązek zapewnienia by wszystkie ścieki odprowadzane do systemów zbierania i pochodzące z aglomeracji o równoważnej liczbie mieszkańców powyżej 10 000 były poddawane bardziej rygorystycznemu oczyszczaniu, stosuje się do całego terytorium Finlandii. Azot jest istotnym czynnikiem eutrofizacji w pewnych częściach „Selkämeri” oraz czynnikiem dominującym w obszarze „Saaristomeri” a także w zatoce fińskiej. W trakcie wiosny środkowa część morza bałtyckiego ma zmniejszoną zdolność przetwarzania azotu. Eutrofizacja tych stref jest niezaprzeczalna. Zmniejszenie zawartości azotu i fosforu przyczyniłoby się do powstrzymania zakwitów fitoplanktonu wiosną i latem. Republika Finlandii naruszyła art. 5 ust. 2, 3 i 5 dyrektywy Rady 91/271/EWG, gdyż nie zapewniła usunięcia azotu ze wszystkich ścieków komunalnych, które są odprowadzane do systemów zbierania i pochodzą z aglomeracji o równoważnej liczbie mieszkańców powyżej 10 000.

(¹) Dz.U. L 135 z dnia 30 maja 1991 r., str. 40.